

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. София, 02.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11027** по описа за **2020** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], вх.“А“, ап. № 3, представлявано от управителя М. Ц. М., чрез процесуален представител адв. Г. К., против Решение № 20202632/18.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 6018/2020 г. от СРС, НО – 100-ен състав.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-006735/29.04.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция на труда“ – С., като размерът на наложената на касатора на основание чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ „имуществена санкция“, е намалена от 3 000 лв. на 1 500 лв.

В жалбата се сочи, че е нарушена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от Закона за административните нарушения и наказания, тъй като в НП липсват описание на нарушението и дата и място на извършването му. Не е отразено какво точно е установено при проверката в строителния обект. Не е установено каква е характеристиката на твърдяното замърсяване и дали то не е резултат на нормалната дейност на строителния обект. Самото предписание е неясно и невъзможно да бъде изпълнено. В НП не е посочено на кои точно изисквания не отговаря мястото за съхранение на материалите, суровините и готовата продукция. В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. К.. Касаторът претендира присъждането на разноските по

делото за първата инстанция.

Ответникът – Дирекция “Инспекция по труда“ – С. чрез процесуалния си представител юрк. П. оспорва касационната жалба. Прави искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Установената от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя Н. В.. Безспорно е установено, че с Протокол за извършена проверка, изх. № ПР1940797 от 21.01.2020 г. на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. са били дадени предписания на касатора на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ. При извършена последваща проверка по спазване на трудовото законодателство е констатирано, че до изтичане на срока на предписанието - 24.01.2020 г. дружеството не е изпълнило предписанието, дадено под № 1. За извършеното нарушение на чл.415, ал.1 КТ /в приложимата към този момент редакция/ на 23.03.2020 е съставен АУАН № 22-006735, въз основа на който на 29.04.2020 г. е издадено оспореното НП.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В оспореното НП са отразени както подробно описание на фактическата обстановка, така и датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Изложени са и доказателствата, които го потвърждават. В тази връзка неоснователен е и доводът на касатора, че в даденото предписание не е посочено за кои точно материали се отнася и къде да се складират. Не е задължение на проверяващите органи да определят мястото на складиране на суровините и материалите, това следва да извърши самият строител, като се съобрази с изискванията на чл. 229 от Наредба № 7 от 23.09.1999 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване. Следва да се има предвид, че дадените предписания са влезли в законна сила, тъй като дружеството не се е

възползвало от дадената в чл. 405 КТ възможност и не ги е обжалвало. С оглед на това в настоящото производство съдът не може да се разглежда въпроси, свързани с оспорване на самите предписания, в каквато насока са голяма част от оплакванията на касатора.

Неоснователен е и доводът за липса в НП на описание дали се касае до материали, суровини или готова продукция и къде точно са намерени от проверяващите органи. Тези данни са подробно описани в съставените констативни протоколи, придружени със съответния снимков материал, поради което не е необходимо да бъдат преповтаряни в самото НП.

Неоснователно е и оплакването за непосочване в НП в какво точно се състои замърсяването. В съставения констативен протокол и даденото предписание № 1 не се говори за замърсяване, този термин липсва изобщо. Предписано е да се съберат и подредят използваните материали и суровини съгласно изискванията на чл.229, ал.1 от Наредба № 7/1999 г.

Настоящата инстанция споделя и изводите на районния съд, че при определяне размера на административното наказание административнонаказващият орган не е съобразил поредността на нарушението, което е първо такова за търговеца. Правилно районния съд е намалил наложената имуществена санкция до минималния предвиден в нормата на чл. 415, ал. 1 КТ размер от 1500,00 лева, който би постигнал целите, очертани в нормата на чл. 12 ЗАНН.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, въз основа направеното искане и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, във вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лева. Искането на касатора за присъждане на разноски е неоснователно. Предвид константната практика на ВКС при отхвърляне на претенцията за разноски не се постановява нарочен диспозитив.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63, ал.1 изр. 2 ЗАНН Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20202632/18.09.2020 г., постановено по н.а.х.д. № 6018/2020 г. от СРС, НО – 100-ен състав.

ОСЪЖДА на [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], вх.“А“, ап. № 3, да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., [улица], разноски по делото в размер на 80 / осемдесет/ лева за юрисконсултско възнаграждение .

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ:

